

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **M. M.**
zastoupen Mgr. Michalem Solichem, advokátem
se sídlem Československé armády 556/27, 500 03 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7
v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2017, č. j. OAM-66/ZA-
ZA11-LE24-2017, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Michalu Solichovi se přiznává odměna za zastupování ve výši 8.228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím shledal žalovaný žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany nepřipustnou podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) tohoto zákona zastavil.

II. Obsah žaloby

2. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž namítal, že v předcházejícím řízení byl zkrácen na svých právech. Pochybení žalovaného spatřuje v porušení ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád), a to v souvislosti s ustanovením § 12 písm. b), 14a a § 25 písm. i) ve spojení s § 10a písm. e) zákona o azylu. Má za to, že v jeho případě nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení. V doplnění žaloby prostřednictvím soudem ustanoveného zástupce uvedl, že v roce 2015 poprvé požádal o udělení mezinárodní ochrany z důvodu obavy o svůj život, neboť Ukrajina se v té době potýkala s vnitřním válečným konfliktem, kdy nebylo zřejmé, jak se boje budou vyvíjet. Probíhající konflikt žalobce vnímá velmi negativně. Jeho žádost žalovaný zamítl.
3. V lednu 2017 se žalobce rozhodl, že podá novou žádost o udělení mezinárodní ochrany, neboť bezpečnostní situace na Ukrajině se výrazně zhoršila. Má za to, že nebyly dány důvody pro zastavení řízení. Namítá, že žalovaný při svém rozhodování o jeho druhé žádosti vycházel především z informací, které mu byly žalobcem poskytnuty v řízení o jeho první žádosti. Žalovaný s žalobcem nadto ani neprovedl pohovor, neboť údajně neshledal nezbytnost jeho provedení ke zjištění stavu věci. Žalovaný nezohlednil zhoršující se bezpečnostní situaci na Ukrajině, vycházel zejména z informací, které sice byly zveřejněny v roce 2016, s ohledem na povahu ukrajinské krize se však jedná o informace zastaralé. Žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, která spočívá v porušení základních zásad činnosti správního orgánu a nesprávném postupu správního orgánu při hodnocení důkazů. Ve zhoršení bezpečnostní situace v zemi původu spatřuje žalobce novou skutečnost, která ho opravňuje k podání druhé žádosti a kterou žalovaný nesprávně vyhodnotil, a to ve vztahu k ohrožení vážnou újmou v případě jeho návratu do vlasti. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel její oprávněnost, odkázal na obsah správního spisu a vydané rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Zopakoval, že žalobce ve své opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 23. 1. 2017 neuvedl žádné nové skutečnosti v porovnání s jeho předchozí žádostí. Žalovaný proto shledal splnění podmínek pro zastavení řízení. Odkázal v tomto směru na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-63, podle kterého *„hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotně-právní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího*

pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí“. Odkázal i na další judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se zjišťování skutečného stavu věci, podle které břemeno tvrzení leží na žalobci

5. K otázce ozbrojeného konfliktu na Ukrajině žalovaný odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které nelze odmítání nástupu k výkonu vojenské služby, která je v zemi původu povinná, bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím (viz rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2004, č.j. 5 Azs 4/2004-49). Žádné takové skutečnosti však žalobce neuvedl. Žalovaný uvedl, že svůj závěr o bezpečnostní situaci na Ukrajině podložil aktuálními zprávami z různých nezávislých zdrojů, rovněž se dovolává stávající judikaturní praxe, která stanoví, že, *důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby, nese žadatel o mezinárodní ochranu“* (viz rozsudek NSS ze dne 29.5. 2009, č.j. 4 Azs 83/2008-69). V daném případě žalobce důkazní břemeno neunesl. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů. O žalobě rozhodl bez nařízení jednání za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s.
7. V přezkumném řízení soud vycházel z obsahu správního spisu, z něhož ověřil, že žalobce poprvé požádal o mezinárodní ochranu v České republice dne 9. 4. 2015. Rozhodnutím ze dne 9. 10. 2015 žalovaný žalobci neudělil žádnou z forem mezinárodní ochrany ve smyslu ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Hradci Králové zamítl rozsudkem ze dne 28. 11. 2016, č.j. 32Az 47/2015.
8. V současné druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou žalobce podal dne 23. 1. 2017 (dne 26. 1. 2016 poskytl údaje k podané žádosti) uvedl, že je ukrajinské národnosti, rozvedený, vyznává pravoslavné křesťanství a je bez politického přesvědčení. Na Ukrajině žil v Užhorodu v Zakarpatské oblasti. Od roku 2005 pobýval na území České republiky. Naposledy do ČR přijel někdy v roce 2013. V roce 2015 zde poprvé neúspěšně požádal o mezinárodní ochranu. Nyní o mezinárodní ochranu žádá proto, že na Ukrajině nic a nikoho nemá. Jeho bývalá manželka a dospělý syn žijí v České republice. Jiné skutečnosti neuvedl.
9. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel z informací MZV ČR č.j. 103518/2016-LPTP ze dne 3. 6. 2016 a č.j. 115045/2015-LPTP ze dne 9. 10. 2015, informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) - Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině ze září 2015, zpráv Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva (OHCHR) o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 3. 3. 2016 a 9. 12.

2016, zprávy organizace Freedom House Svoboda ve světě 2016 – Ukrajina ze dne 27. 1. 2016, Výroční zprávy organizace Amnesty International 2015/2016 ze dne 24. 2. 2016, výroční zprávy organizace Human Rights Watch 2017 ze dne 12. 1. 2017, informace odboru azylové a migrační politiky MV ČR (OAMP) Situace v zemi – Ukrajina ze dne 24. 11. 2016, Zprávy Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv na Ukrajině ze dne 13. 4. 2016, zpráv ČTK ze září až ledna 2017 o situaci na východní Ukrajině, zprávy organizace Amnesty International o trestu smrti z dubna 2016 a spisového materiálu k předchozí žádosti žalobce. Žalobci byla dána možnost dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu se s uvedenými podklady seznámit a vyjádřit se k nim, jakož i učinit návrhy na doplnění dokazování. Uvedené možnosti žalobce nevyužil, s informacemi se seznámit nechtěl, doplnění podkladů nenavrl.

10. Na opakované žádosti o mezinárodní ochranu, kdy jsou uváděny tytéž důvody jejich podání, pamatuje zákon o azylu v § 11a odst. 1. Nepřípustnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany a s tím související možnost zastavení řízení řeší ustanovení § 10a písm. e) ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu, podle kterého se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
11. Podle § 10a písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1 zákona o azylu.
12. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
13. Krajský soud porovnal důvody současné žádosti žalobce s důvody, které uváděl v předchozí žádosti a uzavírá ve shodě se žalovaným, že žalobce v nově vedeném řízení neuvedl žádné nové skutečnosti ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu. Soud neshledal v učiněných závěrech žalovaného ani v jeho postupu v průběhu aktuálně vedeného správního řízení žádné pochybení. Se žalobcem uváděnými důvody odchodu z vlasti a podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR (na Ukrajině nemá žádné zázemí, není tam práce, snahou o legalizaci pobytu a obavou z návratu na Ukrajinu kvůli válce a obavě z povolání do armády) se žalovaný dostatečně vypořádal v rámci meritorního posouzení jeho žádosti v rozhodnutí ze dne 9. 10. 2015 i pokud jde o doplňkovou ochranu dle § 14a zákona o azylu v souvislosti s válkou probíhající na Ukrajině. Žalovaný se v dostatečném rozsahu věnoval posouzení bezpečnostní situace na Ukrajině z pohledu hledisek vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu pro případ návratu žalobce do vlasti.
14. Lze tedy souhlasit se žalovaným, že žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost, která by nebyla bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a na základě které by žalovaný měl opětovně meritorně posuzovat žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce pochází ze Zakarpatské oblasti, tedy ze západní části Ukrajiny, které se válka izolovaná ve dvou oblastech na východě Ukrajiny (Doněcké a Luhanské) nijak

zásadně nedotýká. V souvislosti s válkou žalobce v průběhu aktuálně vedeného správního řízení žádné individuální okolnosti či nebezpečí ve vztahu ke své osobě neuvedl (v předchozím řízení byly tyto skutečnosti podrobně hodnoceny a přezkoumány i v rámci soudního řízení). Žalovaným použité informace o situaci na Ukrajině, jakož i posouzení aktuální bezpečnostní situace pocházejí z několika nezávislých informačních zdrojů, a nelze z nich vyvodit ve vztahu k žalobci žádnou skutečnost, která by mu bránila v návratu do vlasti. Krajský soud doplňuje, že ač zprávy o posouzení aktuální bezpečnostní situace na Ukrajině pocházejí převážně z roku 2016, je mu z úřední činnosti známo, že na Ukrajině v tomto směru nedošlo k natolik zásadním změnám v porovnání s rokem 2016, pokud jde o vývoj války na východní Ukrajině, které měly zásadní vliv na správnost a zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Nadto žalobce v tomto správním řízení žádné nové relevantní skutečnosti v souvislosti s válečným konfliktem neuváděl. Žalobní námitky učiněné až v rámci doplnění žaloby jsou víceméně obecného charakteru.

15. Za nedůvodnou považuje krajský soud i žalobní námitku stran neprovedení pohovoru se žalobcem. Na dotčenou situaci pamatuje ustanovení § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu, v němž je uvedeno, že pohovor se neprovádí, byla-li podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany; v takovém případě ministerstvo umožní sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně nebo jiným vhodným způsobem. Žalovaný tedy nepochybil, pokud vzhledem ke skutečnostem uváděným žalobcem v jeho opakované žádosti (bylo na žalobci, aby sdělil konkrétní a zejména „nové důvody“ své žádosti), vyhodnotil danou situaci bez nutnosti provést pohovor.
16. Dospěje-li správní orgán porovnáním důvodů uvedených v opakované žádosti téhož žadatele o udělení mezinárodní ochrany ke zjištění, že se jedná o tytéž skutečnosti, které byly hodnoceny v souvislosti se žádostí dříve uplatněnou, je závěr o nepřípustnosti nové žádosti v souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu. Následné zastavení řízení o takovéto žádosti za použití § 25 písm. i) zákona o azylu je za zjištěných okolností případu postup, který má oporu v zákonné úpravě a je v souladu i s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, čj. 7 Azs 28/2011-74: *„Bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřípustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadatelem se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.“*). Krajský soud se plně ztotožňuje se závěry i procesním postupem, které učinil žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí.
17. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), podklady pro vydání rozhodnutí soud považuje vzhledem k žalobcem tvrzeným skutečnostem na dostatečné a přiměřeně aktuální (§ 50 správního řádu), rozhodnutí je srozumitelné a řádně odůvodněné (§ 68 odst. 3 správního řádu). Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

18. náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, proto soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.
19. Žalobci byl pro řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát, jehož odměnu a výdaje za zastupování hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Krajský soud výrokem III. určil odměnu advokáta v požadované výši podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d), vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, za dva úkony právní služby po 3.100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, písemné doplnění žaloby), tj. 6.200 Kč, dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, tj. 600 Kč. Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty ve znění pozdějších předpisů. Částka daně 21% činí 1.428 Kč. Celkem se tedy ustanovenému advokátovi přiznává odměna ve výši 8.228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 20. dubna 2018

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně

